

Sygn. akt I ACz 2166/13

POSTANOWIENIE

Dnia 9 grudnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie, Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Józef Wąsik

Sędziowie: SSA Regina Kurek

SSO del. Marek Boniecki (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 9 grudnia 2013 r. w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. w K.

przeciwko R. K.

o zapłatę

na skutek zażalenia strony powodowej na postanowienie Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 16 października 2013 r., sygn. akt. IX GC 890/13

postanawia: **oddalić zażalenie.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 16 października 2013 r. Sąd Okręgowy w Krakowie na skutek zażalenia pozwanej R. K., uchylił swoje postanowienie z dnia 16 maja 2013 r. wydane w sprawie IX GNc 293/13 i odmówił nadania klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty z dnia 2 kwietnia 2013 r.

W uzasadnieniu Sąd pierwszej instancji wskazał, że w oparciu o adnotację doręczyciela o niepodjęciu przez pozwaną awizowanego nakazu zapłaty, nakaz ten został uznany za prawomocny i postanowieniem z dnia 16 maja 2013 r. uwzględniono wniosek powoda o nadanie klauzuli. Zawarte w zażaleniu pozwanej oświadczenie o niezamieszkiwaniu pod wskazanym przez powoda adresem było wystarczające do obalenia domniemania wynikającego z adnotacji doręczyciela. W tej sytuacji wniosek o nadanie klauzuli wykonalności nakazowi, który nie jest prawomocny należało oddalić. Jako podstawę prawną swojego rozstrzygnięcia Sąd Okręgowy wskazał art. 395 k.p.c. i art. 777 k.p.c.

Postanowienie powyższe zaskarżyła w całości zażaleniem strona powodowa, wnosząc o jego zmianę i nadanie klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty nakazowym z dnia 2 kwietnia 2013 r., sygn. akt IX GNc 294/13.

Skarżąca zarzuciła:

1) naruszenie przepisów prawa materialnego: art. 166 §1 pkt 5 k.s.h. w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy z 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, iż pozwana nie mieszka pod adresem wskazanym przez powoda, podczas gdy z dokumentów zawartych w aktach rejestrowych KRS spółek Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. oraz Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. wynika, że pozwana podaje jako swój adres zamieszkania Os. (...) w K.;

2) naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, t.j.:

a) art. 233 §1 k.p.c. w zw. z art. 139 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie, polegające na zaniechaniu dokonania oceny wszystkich dowodów w sposób wszechstronny, poprzez przyjęcie, iż w przedmiotowej sprawie pozwana nie zamieszkuje pod wskazanym przez powoda adresem, podczas gdy powód wykazał, że korespondencja wysyłana na wskazywany przez powoda adres jest podwójnie awizowana, a zatem należy uznać, że korespondencja była skutecznie doręczana, a ponadto pozwana wskazuje w aktach rejestrowych spółki Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. swój aktualny adres zamieszkania jako Os. (...),

b) art. 232 k.p.c. w zw. z art. 795 §1 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie i przyjęcie, iż w rozpoznawanej sprawie powód nie wykazał, że pozwana nie zamieszkuje pod wskazanym adresem, podczas gdy powód dopełnił aktów staranności, weryfikując aktualny adres pozwanej w (...) oraz aktach rejestrowych spółek, w których pozwana jest członkiem zarządu;

c) art. 328 §2 k.p.c. w zw. z art. 361 k.p.c., poprzez niewskazanie, które z faktów Sąd uznał za udowodnione, na których dowodach się oparł, przyczyn, dla których pozostałym dowodom odmówił wartości wiarygodności i mocy dowodowej.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

W dniu 2 kwietnia 2013 r. Sąd Okręgowy w Krakowie wydał w postępowaniu nakazowym nakaz zapłaty, w którym nakazał pozwanej R. K., aby zapłaciła stronie powodowej (...) Sp. z o.o. w K. kwotę 324 691,90 zł z odsetkami i kosztami postępowania. Od nakazu tego pozwana wniosła zarzuty. Dla oceny zasadności wniesionego zażalenia kluczowe znaczenie miało zatem ustalenie, czy nakaz zapłaty został doręczony pozwanej w terminie wcześniejszym niż 14 dni od złożenia zarzutów.

Doręczenie pism w toku postępowania sądowego regulowane jest przepisami art. 131 i nast. k.p.c. Ustawa obok doręczenia właściwego, przewiduje także tzw. doręczenie zastępcze, m.in. w sytuacji niezastania adresata w mieszkaniu. Podstawowym jednak warunkiem skuteczności zastępczego doręczenia, o którym mowa w art. 139 §1 k.p.c. jest to, aby adresat mieszkał istotnie pod wskazanym adresem. Pamiętać przy tym należy, iż wynikający z art. 136 §1 k.p.c. obowiązek zawiadamiania o zmianie miejsca zamieszkania nie rozciąga się na czas przed wytoczeniem powództwa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2009 r., IV CNP 87/08, LEX nr 603176).

W rozpoznawanej sprawie nakaz zapłaty dla pozwanej został wysłany na adres w K., Os. (...), tożsamy z adresem wskazanym w pozwie. Jak wynika jednak z przedstawionego przez pozwaną dokumentu pod nazwą „Zaświadczenie o poprzednich adresach” wystawionego przez inspektora Referatu Ewidencji Ludności i Dowodów Osobistych Wydziału Spraw Administracyjnych Urzędu Miasta K., pozwana w datach awizowania przesyłki zawierającej odpis nakazu zapłaty, nie była zameldowana pod ww. adresem. Oczywiście rację ma skarżący co do tego, że istotne z punktu widzenia prawidłowości doręczenia jest miejsce zamieszkania, a nie adres zameldowania, które nie muszą pokrywać się ze sobą. Z drugiej jednak strony wymeldowanie się danej osoby spod adresu, pod którym dotychczas zamieszkiwała, stwarza domniemanie faktyczne zmiany miejsca zamieszkania. Domniemanie takie jest uzasadnione także w realiach rozpoznawanej sprawy, tym bardziej, że po wymeldowaniu się spod adresu na Os. (...) w dniu 27 grudnia 2004 r., pozwana jeszcze dwukrotnie zmieniała adres zameldowania.

Jak wynika z treści pozwu R. K. pozwana została jako osoba fizyczna, a nie przedsiębiorca w rozumieniu art. 43¹ k.c., czy wspólnik spółki prawa handlowego. Do doręczenia jej odpisu nakazu zapłaty, zastosować należało zatem reguły określone w art. 133 §1 k.p.c. oraz art. 135 §1 k.p.c. Choć pozwana jako członek zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością zobligowana była do ujawnienia w rejestrze przedsiębiorców swojego adresu, stosownie do art. 166 §1 pkt 5 k.s.h., to nie można do niej stosować art. 139 §3 k.p.c., albowiem przepis ten, który należy odczytywać w powiązaniu z art. 133 §2a k.p.c., nie dotyczy osób fizycznych wchodzących w skład organów spółek kapitałowych. Z tych też względów nie można było uznać za skuteczny zarzutu naruszenia art. 166 §1 pkt 5 k.s.h. w zw. z art. 17

ust. 1 ustawy o KRS. Jeżeli chodzi o ten ostatni przepis, mieć także należy na uwadze, że stwarza on jedynie pewne domniemanie prawne, które – co oczywiste – może zostać wzruszone. Ponadto nie jest on skierowany do Sądu, który przy doręczeniach pism sądowych zobligowany jest do stosowania art. 131 i nast. k.p.c.

Sąd Okręgowy nie naruszył także art. 233 §1 k.p.c. w zw. z art. 139 k.p.c. Bezsporna okoliczność podwójnego awizowania przesyłki zawierającej nakaz zapłaty oraz jej zwrot z adnotacją o niepodjęciu w terminie, stosownie do przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 października 2010 r. w sprawie szczegółowego trybu i sposobu doręczania pism sądowych w postępowaniu cywilnym (Dz. U. Nr 190, poz. 1277 ze zm.), nie świadczy o tym, że adres, pod który została wysłana, jest adresem zamieszkania pozwanej. Pamiętać należy, że podstawowym warunkiem skuteczności zastępczego doręczenia jest, aby adresat mieszka, że adresat nie mieszkał istotnie pod wskazanym adresem lub wyprowadził się, nie sankcjonuje wadliwego doręczenia, zwłaszcza, że doręczyciel może nie wiedzieć, kto mieszka pod wskazanym adresem (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 11 września 2009 r., I ACz 1299/12, LEX nr 1216308).

Nie mógł ostać się także zarzut naruszenia art. 232 k.p.c. w zw. z art. 795 §1 k.p.c. Na wstępie zauważyć należy, iż przepis powołany w drugiej kolejności, nie przystaje do treści opartego na nim zarzutu. Co do art. 232 k.p.c. wskazać natomiast trzeba, że z punktu widzenia skuteczności doręczenia nie jest istotne, czy powód dochował należytej staranności przy uzyskaniu adresu pozwanej, lecz to, czy strona ta w rzeczywistości pod tym adresem mieszka.

Odnosnie ostatniego z podniesionych zarzutów, skarżący nie wykazał, aby akcentowane niedostatki uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia miały wpływ na rozstrzygnięcie sprawy.

W konkluzji powyższych rozważań dojść przyjąć należało, iż w stosunku do skarżącej nie doszło do uprawomocnienia się nakazu. W tej sytuacji, jako że w rozpoznawanej sprawie nie zachodził żaden z wypadków określonych w art. 492 §3 k.p.c., brak było podstaw do przyjęcia, że wydany nakaz stanowi tytuł egzekucyjny, o którym mowa w art. 777 §1 pkt 1 k.p.c., któremu można nadać klauzulę wykonalności na podst. art. 781 §1 k.p.c. i art. 782 §1 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny na podst. art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 §2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.